

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1147/2015
29.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.П. из Ч., чији је пуномоћник М.Г., адвокат из С., против туженог ДОО Б.Ч. из Ч., чији је правни следбеник ДОО Б.В. из В., чији је пуномоћник Ш.З., адвокат из Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1259/14 од 03.10.2014. године, у седници одржаној 29.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1259/14 од 03.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 121/13 од 09.01.2014. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење туженог број 721 од 31.12.2012. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број 339 од 01.06.2012. године и утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време, почев од 01.01.2013. године, а тужени је обавезан да тужиоца пријави код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Филијала у С. и врати га на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима, док је део тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му накнади изгубљену зараду и све друге накнаде које му припадају по основу радног односа почев од 01.01.2013. године до коначног враћања на рад, одбијен као неоснован. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкова парничног поступка у износу од 62.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1259/14 од 03.10.2014. године, одбијене су жалба тужиоца и жалба туженог, а пресуда Основног суда у Сомбору П1 121/13 од 09.01.2014. године је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизији сасвим уопштено указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим, дана 01.06.2012. године, закључио уговор о раду на одређено време у трајању од три месеца, због обављања сезонских послова почев од 01.06.2012. године до 31.08.2012. године, за послове трактористе. Тиме је тужилац засновао радни однос на одређено време у трајању од три месеца. Након тога је тужилац са туженим, дана 01.09.2012. године, закључио анекс уговора о раду. Овим анексом је претходни уговор о раду измењен у делу који се односи на трајање радног односа тако што су уговарачи уговорили да ће запослени – тужилац радити код туженог на одређено време још месец дана због обављања сезонских послова и то у периоду од 01.09.2012. године до 30.09.2012. године. Затим су тужилац и тужени закључили још један анекс уговора о раду дана 01.10.2012. године. Овим анексом је тужиоцу продужен рад на одређено време за још три месеца и то опет због обављања сезонских послова у периоду од 01.10.2012. године до 31.12.2012. године. Тужилац је по истеку времена трајања уговореног радног односа наставио да ради код туженог и то у дане: 03. јануара, 04. јануара, 10. јануара, 11. јануара, 14. јануара, 15. јануара и 16. јануара 2013. године. Тужени је дана 31.12.2012. године донео решење број 721 о престанку радног односа тужиоцу због истека рока на који је радни однос заснован. Тужиоцу је решење о отказу уручено 16.01.2013. године и од тада тужилац више није долази на посао код туженог.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је основан тужбени захтев тужиоца за поништај решења туженог број 721 од 31.12.2012. године којим је тужиоцу престао радни однос, као и тужбени захтев за утврђење да је тужилац засновао радни однос на неодређено време почев од 01.01.2013. године, због чега је тужени дужан да тужиоца пријави код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Филијала у С. и врати га на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 124/2005...54/2009), прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да се под прекидом из става 1. овог члана не сматра прекид рада краћи од 30 радних

дана. Одредбом става 3. истог члана, прописано је да се радни однос на одређено време, ради замене привремено одсутног запосленог, може засновати до повратка привремено одсутног запосленог. Одредбом става 4. истог члана, прописано је да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

Пошто је тужилац наставио да ради и након што је истекао период на који је закључио уговор о раду са туженим, односно након 31.12.2012. године и то дуже од пет радних дана, то су испуњени услови за примену члана 37. став 4. Закона о раду за преображај тужиоачевог радног односа на одређено време код туженог у радни однос на неодређено време.

Врховни касациони суд је ценио наводе ревизије туженог, па је нашао да су исти неосновани. Указивање у ревизији да тужилац у периоду након што му је истекао уговор о раду на одређено време није више радио на истоврсним пословима, те да стога нису испуњени законски услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, нису основани, јер се тиме указује на постојање чињенице која до сада није истицана, нити је била спорна. Наиме, овакви наводи ревизије своде се на оспоравање утврђеног чињеничног стања, што није дозвољено у смислу члана 407. став 2. ЗПП. Остали ревизијски наводи у потпуности представљају понављање навода који су већ истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе другостепени суд је правилно оценио као неосноване, дајући за ту оцену јасне и потпуне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**